

מסכת תענית

פרק ב' משנה א'

סָכֶר פְּעִנִּיתָ כִּיצֵּד, מֹזְיאַיָּו אֶת הַמִּבְּהָ לְרֹחֶזֶבֶה שֶׁל עִיר,
וְנוֹתְגִּין אֶפְרָאֵם מִקְלָה עַל גַּבְיַי הַמִּבְּהָ, וּבָרָאשׁ הַגְּשִׁיא וּבָרָאשׁ אֲבָ
בֵּית דִין, וְכָל אַחֵד וְאַחֵד נוֹתֵן בָּרָאשׁו. הַזָּהָן שְׁבָהָן אָוּמָר
לְפָנֵיכָן דְּבָרֵי כְּבָשִׂין, אֲחִינוּ, לֹא נָאָמֵר בָּאֲנָשִׁי נִגְוָה, וַיַּרְא
הָאֱלֹהִים אֶת שְׁקָם וְאֶת פְּעִנִּיתָם, אֲלֹא (יְוָנָה ג) וַיַּרְא הָאֱלֹהִים
אֶת מַעֲשֵיכָם, כִּי שְׁבוּ מִדְרָכָם הַרְעָה. וּבַקְבָּלה הַוָּא אָוּמָר
(יְוָאל ב) וְגַרְעַז לְבָבָכָם וְאֶל בָּגְדִיכָם: